

„Bernie egyike a nagyon kevés szeretetreméltó rosszfiúnak.
Arról nem is beszélve, hogy ha figyelmesen olvasunk,
akár még a betörőket is távol tarthatjuk az otthonunktól.”

The New York Times Book Review

„Bernie Rhodenbarr olyan szellemes és olyan elképesztő figura,
hogy azt kívánjuk, bárcsak valóban létezne.”

San Francisco Examiner

„Kíváncsi természet és ragadós ujjak. Bernie az ideális nyomozó.”

Book Review

„Block nem csak egy elsőrangú történetet mesél el, hanem azt is megmutatja:
a törvények sokféleképpen értelmezhetők.”

Booklist

„Bűnösen vicces regény.”

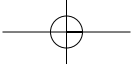
Phoenix Gazette

„Block gördülékeny, sodró lendületű regényeket ír, melyek frissek és eredetiek.”

Florida Sun-Sentinel

„Minden sora szintiszta élvezet. Adjunk hálát Istennek Lawrence Block miatt.”

San Diego Union-Tribune

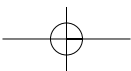
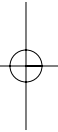
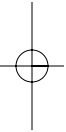
A szerző eddig megjelent regényei az Agave kiadásában:

Lawrence Block:

Bérgyilkos

Az apák bűnei

A pusztítás és teremtés ideje

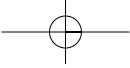

LAWRENCE BLOCK

**A betörő, aki
parókat viselt**

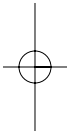
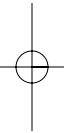
agave
könyvek

Lawrence Block: Burglars Can't Be Choosers
Copyright © Lawrence Block 1977
Hungarian translation © Varga Bálint, 2004

A magyar fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
Lawrence Block: Burglars Can't Be Choosers
No Exit Press, London, 1989

Fordította: **Varga Bálint**

ISBN: 963 711 801 2

Agave Könyvek

Felelős kiadó: Varga Bálint, Meznerics Gergely

A borítót és a kötetet tervezte: Kuskó Rajmund

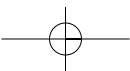
Felelős szerkesztő: Csurgó Csaba

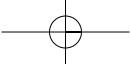
Szerkesztő: Pék Zoltán

Korrektúra: Walter Béla

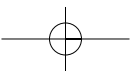
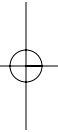
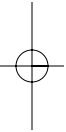
Készült: Grafika Press Rt. Nyomdában, Budapesten, 2004-ben

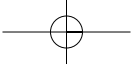
10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

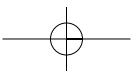
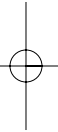
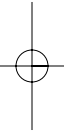

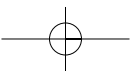
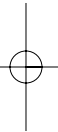
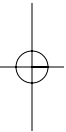
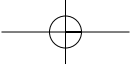
LAWRENCE BLOCK
A betörő, aki parókát viselt

Steve és Nancy Schwernernek

EGY

Pár perccel kilenc után felemeltem a Bloomingdale'sből származó zacskómat, kiléptem a kapualjból, és egy enyhén lóporfájú, magas, szőke férfi mellé csapódtam. Aktatáskája sokkal vékonyabb volt annál, mint hogy bármi gyakorlati hasznát vehette volna. Valamelyik divatcég legújabb terméke. Skótmintás szövetkabátja is új volt, tincsenként nyírt haja alig hosszabb az enyémnél.

– Hát megint találkoztunk – mondtam, ami arcpirító hazugság volt. – A jelek szerint mégiscsak szép napunk lesz.

Úgy mosolygott rám, mint aki tökéletesen meg van győződve arról, hogy szomszédok vagyunk, akik rendszeresen váltanak pár udvarias szót. – Friss az este – válaszolta.

Friss volt, ebben teljesen egyetértettem vele. Szinte semmi olyat nem mondhatott, amivel ne értettem volna egyet. Tiszteletreméltó volt a megjelenése, és keletnek sétált a Hatvanhetedik utcán. És én csak ennyit akartam tőle. Nem akartam közelebről megismerni, nem akartam vele teniszezni, nem akartam tudni a borbélya nevét, és még csak a kedvenc süteményreceptemet sem akartam rátukmálni. Csupán egy dolgot akartam tőle: a segítségével túljussak a portáson.

A kérdéses portás egy hétemeletes téglapépület előtt táborozott: ahogy az épület nem mozdult az elmúlt fél órában, úgy ő sem. Ugyanis ennyi időt adtam neki, hogy otthagyja az őrhelyét, de ő nem élt a lehetőséggel, így aztán nem maradt más választásom, mint a szeme láttára bejutni az épületbe. Ez sokkal könnyebb, mint amilyennek hangzik. Az egyéb alternatíváknál, melyeket számba vettem, pedig még könnyebb. Lássuk csak. Az épületet megkerülve bemegyek a szomszédos házba, ahonnét a szellőzőnyíláson keresztül átmászok. Pókember módjára átugrom a tűzlétráról. Netalán lángvágó segítségével átjutok a pince- vagy valamelyik földszinti ablak rácsain. Mindegyik megoldható. És akkor mi van? Semmi, ugyanis a legmegfelelőbb módszer olyan

A BETÖRŐ, AKI PARÓKÁT VISELT

egyszerű volt, hogy Euklidész is büszke lett volna rá: a legrövidebb út az épületbe a főbejárat.

Őszintén reméltem, hogy magas és szőke barátom maga is az épületben lakik. De nem. Amikor láttam, hogy nem tér le kelet felé tartó útirányáról, elköszöntem tőle: – Itt én el búcsúszom. Remélem, Connecticutban minden rendben lesz.

Ezen azért meg kellett volna akadnia, hiszen egy árva szót sem beszélünk Connecticutról vagy bármely más államról, de talán úgy gondolta, összetévesztettem valakivel. Nem mintha számított volna. Ő lendületesen sétált tovább Mekka felé, míg én jobbra, Brazília felé fordultam. Bólintottam a portás irányába, és mosolyogtam, aztán határozott „Jó estét!”-tel köszöntöttem egy idős hölgyet, akinek a kelleténél jóval több tokája volt, kedélyesen csóváltam a fejem, amint Yorkshire terrierje a bokám felé kapott, majd eltökélten beléptem a liftbe.

Az ötödiken kiszálltam, körbenéztem, aztán amikor megtaláltam a lépcsőt, leballagtam egy emeletet. Szinte mindig ezt csinálom, bár néha eltűnődöm: vajon miért is. Szerintem egy filmben láthattam, és nagyon megtetszett, de tiszta időpocsékolás, különösen akkor, ha a liftben nincs liftesfiú. Egyetlen haszna van. Tudom, hol keressem a lépcsőt, ha gyorsan el kell tűnnöm, amit azonban anélkül is meg kellene találnom, hogy le-föl bolyonganék rajta.

A negyedik emeleten, az épület utcai részén megtaláltam a 411-es lakást. Megálltam, hallgatóztam, majd kitartóan csöngettem, s vártam harminc, gondolatban gazdag másodpercet, mielőtt újra megnyomtam a csengő gombját.

Ez, hadd hangsúlyozzam, nem időpocsékolás. Az ötven szövetségi állam mindegyikében számos intézmény öltözteti és látja el kosztal meg kvártéllyal mindazokat a fickókat, akik nem csöngettek. És nem elég csak egy kicsit megnyomni a gombot. Pár évvel ezelőtt szorgalmasan csöngettem egy lakás ajtaján a Park sugárúton, úgy nyomtam a gombot a Sandoval házaspár ajtaján, hogy az ujjam is belefájdult, csak nyomtam, míg lüktetni nem kezdett, majd arra lettem figyelmes, hogy egy aprócska szobában ülök, ahol rácsok vannak az ablakon. A csengő ugyanis nem működött, én meg szépen rányitottam az ajtót Sandovalékra, akik

LAWRENCE BLOCK

éppen a tejeskávéba mártogatták a pirítóst. Ez volt az a lecke, amely megtanította Bernard G. Rhodenbarrrt az alapos csöngetés előnyeire.

Ez a csengő működött, ahogy kell. Amikor a második csengetésem sem hozott több eredményt, mint az első, benyúltam a kabátom alá – tavalyi modellt, nem skótmintás, hanem olívazöld –, és előhúztam disznóbőr tárcámat. Számos kulcsot és több egyéb, hasznos dolgot rejtett, amelyek a legfinomabb német acélból készültek. Kinyitottam a tárcát, babonából kopogtam az ajtón, és munkához láttam.

Vicces egy dolog ez. Minél puccosabb az épület, minél magasabb a bérleti díj, minél hatékonyabb a portás, annál könnyebb betörni egy lakásba. Azok, akik a Hell's Kitchenben élnek, az életben nem láttak portást, úgyhogy a bejárati ajtajukra fél tucat szokványos zárat szerelnek fel, a biztonság kedvéért kiegészítve egy Segal rendőrségi zárral is. A kevésbé szerencsések abban a tudatban élnek, hogy egy drogos bármikor rájuk rúghatja az ajtót, vagy egy erős fiú kitépheti a zárat, ezért mindent a lehető legbiztonságosabbra csinálnak. Ám ha az épület már maga arra hivatott, hogy elriassza a mezei besurranó tolvajt, akkor a lakónak esze ágába sincs lecserélni az egyenzárat az ajtón.

Az egyenzár jelen esetben egy Rabson volt. A Rabson nem egy ócska zár. A Rabson nagyon jó. Ahogy én is.

Egy percbe sem tellett kinyitnom a zárat. Az az egy perc lehet hosszú vagy rövid, jelentős vagy jelentéktelen. Abban az esetben igencsak hosszú és jelentős tud lenni, ha az ember tolvajkulcsokkal játszadozik egy lakás ajtaja előtt, amely nem az övé. Ráadásul úgy, hogy az alatt a hatvan másodperc alatt a folyosón bármelyik ajtó kinyílhat, s előbukkanhat egy túlbuzgó szomszéd, aki – teljesen jogosan – tudni akarja, ki a fene vagyok, és mit is csinállok.

Senki nem nyitotta ki az ajtaját, senki nem lépett ki a liftből. Jó néhány kreatív megoldást alkalmaztam finomhangolt acélszerszámaimmal, melyek eredményeképpen a zárszerkezet kattant egyet, a zár nyelve pedig lassan visszahúzódott és engedett. Kieresztettem a visszatartott levegőt, és vettem egy frisset. A hagyományos zárat már gyerekjáték volt kinyitni a biztonsági zárhoz képest, s amikor az is kipattant, azt az drukkot éreztem, amit ezekben a pillanatokban mindig. Egy kicsit

A BETÖRŐ, AKI PARÓKÁT VISELT

olyan, mint a hullámvasút vagy a szex okozta izgalom: ilyenkor az ember úgy érzi, mindenre képes.

Elfordítottam a kilincset, és a nehéz ajtót fél centire kinyitottam. Fülemben dobolt a vér. Ugyanis soha nem lehet tudni, mi várja az embert az ajtó túlsó oldalán. Éppen ettől lesz az egész annyira izgalmas és annyira ijesztő, függetlenül attól, hány ajtót nyitottam már ki így.

Ha az ajtó végre nyitva áll, nem lehet sokáig óvatoskodni, mint egy idős hölgynek a hideg vizű úszómedencénél. Benyomtam az ajtót, és beléptem.

A szoba sötét volt. Becsuktam magam mögött az ajtót, a biztonsági zárat ráfordítottam, előhalásztam egy zseblámpát a kabátomból, és körbepásztáztam a szobát. A függönyök be voltak húzva. Ez megmagyarázta a teljes sötétséget, s egyben azt is jelentette, hogy nyugodtan felkapcsolhatom a villanyt, hisz senki sem láthat be. A 411-es lakás ablakai a Hatvanhetedik utcára néztek, de a függönyöktől akár egy tűzfal is állhatott volna az utca túloldalán.

A bejárat melletti kapcsoló két, ólmozott üvegből készült Tiffany asztali lámpát gyújtott fel. Másolatoknak néztem őket, jó minőségű másolatoknak. Lassan körbejártam a szobát, hogy megérezsem a hangulatát. Mindig így csinálom.

Szép szoba: háromszor öt méteres. A fényesre csiszolt tölgyparkettán két keleti szőnyeg feküdt. A nagyobbik kínai volt, míg a kisebbik a szoba túlsó oldalán akár bokharai is lehetett, de nem voltam biztos benne. Nem ártana többet tudnom a szőnyegekről, de soha nem vettem a fáradságot, mert nagyon macerás ellopni őket.

Először természetesen az íróasztalhoz mentem. Tizenkilencedik századi redőnyös szekreter volt, masszív tölgy, s talán azért kezdtem ott, mert szeretem ezeket az asztalokat. Am ebben az esetben a látogatásom célja az íróasztal egyik fiókjában rejtőzött. Ezt mondta legalábbis a rángó szemű, kövérkés ember, s ki vagyok én, hogy kételkedjek a szavában?

– Van egy nagy íróasztal – mondta, miközben csokoládébarna szemével elnézett a vállam fölött. – Szekreter. Redőnyös szekreter. A teteje olyan, mint a redőny.

– Okos elnevezés – bólintottam.

LAWRENCE BLOCK

Megjegyzésemet figyelmen kívül hagyva folytatta: – Rögtön meglátja, ahogy belép a lakásba. Dög nagy asztal. A doboz meg ott van benne. – Apró kezeivel mutatta, mekkora a kérdéses doboz. – Körülbelül ekkora. Mint egy szivarosdoboz. Talán kisebb, talán nagyobb. Mondjuk, hogy akkora, mint egy szivarosdoboz. Kék.

– Kék.

– Kék bőr. Azzal van bevonva. Gondolom, a bőr alatt a doboz fából van. Nem hiszem, hogy az egész doboz bőrből lenne. Mindegy is, miből van. Az az érdekes, ami benne van.

– Mi van benne?

– Az nem számít. – Bámultam rá, és meg akartam kérdezni tőle, melyikünk Abbott és melyikünk Costello. – Ami a dobozban van, az ötezer dollár. Úgy értse, hogy ennyit fizetek érte. A dobozért. Öt lepedőt egy ötperces melőért. Hogy valójában mi van a dobozban, amiről beszélünk, az külön kérdés. Mert a doboz be van zárva.

– Értem.

Szeme a bal vállamról a jobb vállam irányába vándorolt, közben egy gyors, lesújtó pillantást vetett rám. – Zárak. Azok, gondolom, nem jelentenek túl sokat magának.

– A zárak nekem nagyon is sokat jelentenek.

– Ezt a zárat, ott a dobozon, talán nem kéne kinyitnia.

– Értem.

– Nagyon rossz ötlet lenne, ha kinyitná. Elhozza nekem a dobozt, megkapja a maradék pénzt, és mindenki boldog.

– Ó – mondtam. – Már értem, hogy mit csinál.

– He?

– Maga *fenyeget* engem. Különös.

Szemei kikerekedtek, de csak egy percre. – Fenyegetném? Semmi pénzért nem tennék olyat. A tanács és a fenyegetés között óriási a különbség. Nem is álmodnék arról, hogy megfenyegessem magát.

– Én meg nem is álmodnék arról, hogy kinyissam a kék dobozát.

– Bőrborítású.

– Persze.

– Nem mintha számítana.

A BETÖRŐ, AKI PARÓKÁT VISELT

- Nem hiszem. Milyen kék?
- Mi van?
- Sötétkék, világoskék, kobaltkék, tengerészkék, poroszkék. Milyen színű?
- Mit számít ez?
- Nem akarok egy rossz kék dobozt elhozni.
- Ne aggódjon a színe miatt.
- Ha maga mondja.
- Kék bőrdoboz. Bezárva. Nem kinyitva.
- Vettem.

A beszélgetés óta azzal töltöttem az órákat, hogy eldöntsem: kinyissam-e a dobozt vagy sem. Ahhoz már elég jól ismertem magam, hogy tudjam: egy becsukott zár kapásból kísértést jelent számomra, s ha valaki külön felhívja a figyelmem arra, hogy ne nyissak ki egy bizonyos zárat, akkor a készítés még erősebbé válik.

Másfelől azonban már nem vagyok taknyos gyerek. Voltam már párszor sitten, s ettől elvileg az ember ítélőképessége csak javul. Azaz, ha a kinyitásából több károm származik, mint hasznom, akkor...

Mielőtt azonban a kérdést eldönthettem volna, meg kellett találnom a dobozt. A doboz az íróasztalban volt, amit addig ki se nyitottam, míg alaposan körbe nem jártam a nappalit.

Némely betörőnek a betörés olyan, mint a szex: gyorsan be és ki. Mások meg próbálják kitalálni, kiktől lopnak: a lakásuk alapján egyfajta pszichológiai képet rajzolnak róluk. Én máshogy csinálom. Én megpróbálok kitalálni magamnak egy olyan életet, ami passzol az adott környezethez.

Így fogtam hát J. Francis Flaxford lakását, és Bernard Grimes Rhodenbarr legbelsőbb szentélyévé transzponáltam. Belesüppedtem a zöld bőrrrel borított fotelbe, felraktam a lábam a hozzá tartozó lábtartóra, és szemügyre vettem az új életemet.

Olajfestmények régi, aprólékosan kidolgozott, aranyozott keretekben. Egy apró tájkép, amelynek alkotója sokat köszönhetett Turnernek, de nem technikában. Néhány régi arckép a megfelelő ovális keretben: egy férfi és egy nő, amint egymást bámulják a kandalló fölött, amelyben

LAWRENCE BLOCK

hamunak nyoma sem volt. Flaxford ősei lennének? Valószínűleg nem. Akkor megpróbálta az őseiként eladni őket?

Mindegy. Én bizony az őseimnek hívnám őket, és frenetikus történetet találnék ki róluk. A kandallóban pedig tűz ropogna, meleg, puha fényt borítva a szobára. Én meg itt ülnék ebben a fotelben, kezemben könyvvel és pohárral, a lábamnál meg egy kutya fekszik. Talán egy kitömött kutya még jobb lenne...

Könyvek. Egy olvasólámpa állt a fotelom mellett, burája kicsivel szemmagasság alatt. A fotel mögötti falat könyvespolc borította, egy kisebb forgóállványos pedig a fotel mellett állt. A másik oldalon egy asztalkán ezüst cigarettatárca hevert, meg ólomkristály hamutartó.

Rendben. Sokat olvasnék itt, minőségi könyveket, nemcsak modern szemetet. Lehet, hogy azok a bőrkötésű kötetek csak dísznek voltak a polcon. Persze ha én élnék itt, más lenne a helyzet. Az asztalkán egy üveg jófajta brandy állna. Nem, két üveg. Olyan nagy hasú, széles fenekű üvegek, amilyeneket a hajókon használtak. Az egyikben brandy lenne, a másikban meg valamilyen jó évjáratú portói. Hely is lenne nekik, mert a cigarettatárcát kivágnám. A hamutartó maradhatna. Tetszett a mérete meg a stílusa, s lehet, hogy elkezdenék pipázni. Amikor régebben próbáltam a pipát, a füstje égette a nyelvem hegyét, de ahogy lassan és módszeresen elsajátítom a régi korok bölcsességét, lábam a lábtartó zsámlyon, kezemben könyv, karnyújtásnyira portói és brandy, pattogó tűz a kandallóban...

Még egy kicsit álmodoztam, próbálva minél többet elképzelni az életéről, amelyet Mr. Flaxford lakásában élnék. Gondolom, gyerekes butaság erre vesztegetni az időt. De megvan a maga haszna. Csökkenti a feszültséget. Nagyon felpörgök, amikor valaki más lakásában vagyok. Az álmodozás révén a lakás egy kicsit az enyém is lesz, szinte otthon érzem magam, és ez gyakran nagyon hasznos. Nem tudom, miért kezdtem el ezt az álmodozós játékot. Ahogy azt sem, miért nem hagytam abba.

És olyan sok időt nem is vesztegettem el, hisz mielőtt felhúztam a kesztyűmet, rápillantottam az órámról, s láttam, tizenhét perccel múlt kilenc. Olyan gumikesztyűt használok, mint az orvosok, annyi különbséggel, hogy a tenyeremen és a kézfejemen kivágok egy-egy kört, hogy

A BETÖRŐ, AKI PARÓKÁT VISELT

ne izzadjon a kezem. Más, hasonlóan jól tapadó gumiból készült dolgoknál az embert már annyira nem zavarja, ha éppen izzad, de ez ugye ritkán fordul elő.

Az íróasztalnak két zárja volt. Az egyik a redőnyt nyitotta, a másik pedig – a jobb felső fiókon – az összes fiókot egyszerre. Ha keresem, még a kulcsokat is megtalálhattam volna, hisz a legtöbben az asztalhoz közel tartják őket, de egyszerűbb és gyorsabb volt a saját szerszámimat használnom. Olyan íróasztalzárrel még nem találkoztam, amely érdemi gondot okozott volna.

Ahogy ezek sem. Felgördítettem a redőnyt, és tanulmányozni kezdtem a fiókokat, fakkokat és dobozokat. Valami érthetetlen oknál fogva őseink ezt a tárolási módozatot találták hatékonynak. Én mindig is azon a véleményen voltam, hogy egy ilyen asztalban sokkal de sokkal nehezebb megtalálni bármit, mint mondjuk egy hatalmas dobozban, amit az ember csak gyorsan átforgat, ha keres valamit. Ugyanakkor, gondolom, sokaknak szinte eksztatikus örömet okoz egy ilyen asztal, ahol mindennek megvan a maga helye. Ők azok az emberek, akik a polcaikon a könyveteket nagyság szerint rendezik el, akik háromhavonta gumit cserélnek az autójukon, s akik hetente egy napot a körömvágásra tartanak fenn.

És mit csinálnak a levágott körömdarabkákkal? Beteszik az íróasztaluk megfelelő fakkjába.

A kék bőrdoboz nem volt a redőnyös rész alatt, s mivel kövérkés megbízóm kis kezével egy akkora dobozt mutatott, ami nem férhetett el a kis fiókokban, fakkokban és dobozókban, ezért kinyitottam a másik zárat, és nekiláttam a nagyobb fiókoknak. A jobb felsővel kezdtem, mert a legtöbben – nem értem, miért – itt tartják legértékesebb dolgaikat. Módszeresen haladtam lefelé, egyre csak kerestem a kék dobozt, és egyre csak nem találtam.

Gyorsan végeztem a fiókokkal, bár nem túl gyorsan. Minél hamarabb el akartam tűnni a lakásból – ez mindig jó ötlet –, viszont nem akartam teljesen üres kézzel távozni. Sokan sok készpénzt tartanak otthon, mások utazási csekket, megint mások érmegyűjteményt, könnyen és gyorsan ellopható ékszereket, s még sok más érdekes dolgot, amelyek simán beleférnek egy Bloomingdale's szatyorba. Meg akartam kapni a

LAWRENCE BLOCK

maradék négyezer dollárt a kék dobozért, hisz egy ezres előleg már a zsebemben lapult, de biztos voltam benne, mást is találok még. Egy olyan férfi lakásában álltam, akinek nyilvánvalóan nem kellett aggódnia a villanyszámla miatt, s ha szerencsés vagyok, az ötezer dolláros balhémból egy igazi nagy balhét csinálhatok, így nekem sem kell aggódnom a villanyszámla miatt egy ideig.

Ugyanis csak annyit szeretek dolgozni, amennyi szükséges. Vérpezsdítően izgalmas a betörő élete, de minél több balhét csinál, annál nagyobb a lebukás veszélye. Egy bizonyos számú feltört zár után az ember mögött automatikusan becsapódik egy, amit nem fog tudni kinyitni. A börtönben tett hosszabb-rövidebb látogatások pedig elkísérik az embert. Évi négy, öt, hat balhé – ennyinek elégnek kell lennie. Pár éve még nem így gondoltam, mert bizonyítanom kellett magamnak, de mára ez megváltozott. Élünk és tanulunk – általában ebben a sorrendben.

Gyorsan átkutattam a fiókokat: először az egyik oldalon, majd a másikon. Papírokat találtam meg fényképalbumokat, gondosan lefűzött számlákat és adóbevallásokat, kulcstartókat olyan kulcsokkal, amelyek nem illenek már semmilyen zárba, egy borítékot tele háromcentes bélyegekkkel, egy pár gyerekméretű szörmekesztyűt és egy pár hasított bőr férfikesztyűt, egy olyan fülvédőt, amelyet utoljára a New York állam közepén található Buffalóban székelő Marine Trust Company 1949-es falinaptárán lehetett látni, egy bibliát, amely nem volt nagyobb egy pakli kártyánál, meg egy pakli kártyát, ami nem volt nagyobb a bibliánál, egy rakás borítékot, amikben valószínűleg még a levelek is benn voltak, de kit érdekeltek, meg egy köteg, elfáradt befőttesgumival átfogott, visszavont csekket különböző dátumokkal az elmúlt két évtizedből, aztán annyi gemkapcsot, hogy ugrókötelet lehetett volna csinálni belőlük, egy képeslapot Watkins Glenből, pár töltőtollat, néhány golyóstollat, egy-két filcet, végtelen számú kitört hegyű ceruzát, és...

Egy árva érmegyűjteményt sem találtam, sem készpénzt, sem utazási csekket, sem bemutatóra szóló államkötvényeket, sem részvényeket, sem gyűrűket vagy egy nagy zacskó csiszolatlan gyémántot (bár rábukantam egy darab megkövesedett fára, ami remek papírnehézék lehet), sem aranyrudakat, sem ezüstérméket, sem bélyegeket, amelyek többet

A BETÖRŐ, AKI PARÓKÁT VISELT

érnek a borítékban lévő háromcenteseknél, és ami a legfontosabb: se bőr, se másmilyen kék dobozt nem találtam.

A fenébe.

Ettől nem lettem túl boldog, de nem is omlott össze bennem a világ. Felegyenesedtem, sóhajtottam, és elkezdtem azon tűnődni, vajon hol tarthatja az öreg Flaxford a feltételezhetően kiváló minőségű skót whiskyjét. Aztán emlékeztettem magam, hogy munka közben sosem iszom. Erre beugrott az ezüst cigarettatárca, de ekkor meg az jutott eszembe, hogy már jó pár éve leszoktam. Sóhajtottam megint, és elszántam magam, hogy megint átmegyek a fiókokon, hisz akár még egy szivarosdoboz nagyságú kék bőrdoboz is könnyen elveszhet a rengeteg apróság között. Ránéztem az órámra: kilenc óra negyvenhét. Elhatároztam, hogy legkésőbb tízkor a lakáson kívül akarok lenni. Legkésőbb fél tizenegykor. Kezdem tehát az íróasztallal, aztán a többi logikus rejtekhelylyel folytatom először a nappaliban, majd a többi szobában, mindegy, mennyi van belőlük, s huss, már el is tűntem. Megfújtam kezeim, hogy lehűtsem őket, mert izzadni kezdtek egy picit. A fújás nem sokat jelentett a gumikesztyű miatt, s talán ezért is sóhajtottam egyet. Ezúttal harmadjára.

Amikor meghallottam a zárban elforduló kulcsot, megdermedtem.

A lakás bérlőjének, egy bizonyos J. Francis Flaxfordnak csak éjfél után kellett volna megjönnie.

Ahogy a kék bőrdoboznak is a redőnyös szekreterben kellett volna lennie.

Szembeálltam az ajtóval, csípőmmel az íróasztal sarkának támaszkodtam. Hallgattam, ahogy a kulcs elfordul a zárban, ahogy visszaugrik a nyelv, majd feljebb a rugós zár. Halotti csend ereszkedett a szobára. Aztán az ajtó bevágódott, és két, kékbe öltözött férfi rohant be fegyverrel a kezében, amellyekkel egyenesen rám céloztak.

– Nyugi – mondtam. – Nyugi. Csak én vagyok az.

KETTŐ

Az első zsarú, aki beviharzott az ajtón, ismeretlen volt, ráadásul pimaszul fiatal. Partnerét – egy őszülő, tokás, pocakos, hosszú orrú rendőrt – viszont felismertem. Ray Kirschmannek hívták, és azóta volt a New York-i rendőrségnél, amióta pisztolyt viseltek. Néhány éve elkapott egyszer, és akkor meggyőzőhetőnek bizonyult.

– Affenébe – mondta, majd leeresztette fegyverét, és intett a másiknak, hogy ő is ezt tegye. – Ez nem más, mint Mrs. Rhodenbarr fia, Bernard. Tedd el a stukkert, Loren. Bernie tökéletes úriember.

Loren leengedte a pisztolyát, majd kieresztett magából néhány köbméter levegőt. Nemcsak a szerencsétlen betörők lesznek idegesek, ha invitálás nélkül lépnek be idegen ajtókon. Ray meg elég öreg róka volt ahhoz, hogy a fiatalabb partnerét küldje előre.

– Hello, Ray – üdvözöltem.

– Jó újra látni, Bernie. Hadd mutassam be neked az új társamat, Loren Kramert. Loren, ő Bernie Rhodenbarr.

Üdvözöltük egymást, én kezet nyújtottam Lorennak. Ettől ő olyan zavarba jött, hogy hátranyúlt az övéhez a bilincse után tapogatva.

Ray elnevette magát. – Az isten szerelmére! – mondta. – Soha senki sem bilincseli meg Bernie-t. Ő nem az a szokványos elmeháborodott betörő. Bernie hivatásos. Igazi profi.

– Ó.

– Csukd be az ajtót, Loren.

Loren így is tett, de be már nem zárta, én pedig megnyugodtam egy kicsit. Eddig nem sikerült a figyelmet magunkra vonni. Egyetlen szomszéd sem dugta ki a fejét a folyosóra. Így aztán minden esélyem megvolt arra, hogy tartsam magam eredeti elképzelésemhez: ma éjjel is az ágyamban alszom.

– Nem számítottam rád, Ray – mondtam udvariasan. – Gyakran jössz ide?

A BETÖRŐ, AKI PARÓKÁT VISELT

– Te szégyentelen – vigyorgott Ray. – Öregségedre trehány lettél? Ülünk a kocsiban, békésen nézzük a forgalmat, mire kapunk egy bejelentést, hogy egy nő gyanús hangokat hallott ebből a lakásból. Te mindig olyan halk voltál, Bernie. Mennyi idős vagy?

– Májusban leszek harmincöt. Miért?

– Bika vagy? – kérdezte Loren.

– Május vége. Ikrek.

– A feleségem bika – mondta Loren. Előhúzta gumibotját a tokjából, és ritmusosan ütögte a tenyeréhez.

– Miért? – kérdeztem újra. Az elkövetkező pillanatok kicsit kaotikusra sikerültek: Loren igyekezett elmagyarázni, hogy a felesége azért bika, mert akkor született, mire én azt akartam megtudni, miért fontos, hogy milyen jegyben születtem, Ray meg piszkosul sajnálta, hogy feltette a kérdést. Úgy látszott, Loren vonzza magához az általános kavarodást.

– Csak azért kérdeztem, mert a korod előrehaladtával trehány lettél – magyarázta Ray. – Zajongsz, felhívod magadra a figyelmet. Ez nem rád vall.

– Semmi zajt nem csináltam.

– Ma estig.

– A ma estéről beszélek. Különben is, nem olyan rég értem ide.

– Mikor?

– Nem tudom. Pár perce. Talán tizenöt vagy húsz perce. Ray, biztos vagy benne, hogy a jó lakásba jöttetek?

– Abba jöttünk, amelyikben betörő van, nem?

– Ez igaz – ismertem el. – De külön mondták nektek, hogy melyik lakásból jönnek a gyanús hangok? A 411-esből?

– A számot nem mondták, csak azt, hogy jobbról az első lakás a negyedik emelet utcai frontján. Ez meg az.

– Sokan összekeverik a jobb kezét a ballal.

Ray rám nézett, Lorennek meg sikerült olyan erősen a tenyeréhez vernie a gumibotját, hogy kiesett a kezéből. A gumibot egy vékony bőrcsíkkal volt odaerősítve Loren derékszíjához, de ez elég hosszú volt ahhoz, hogy a gumibot hangosan koppanjon a kínai szőnyegen. Ahogy Loren lehajolt érte, Ray majdnem felnyársalta a szemével.

– Én még ennyi zajt sem csináltam – jegyeztem meg.

LAWRENCE BLOCK

– Nézd, Bernie...

– Talán a fölöttünk lévő lakást értették. Talán a nő angol volt. Ott ugyanis máshogy vannak az emeletek. Az első emeletet földszintnek hívják, így a negyedik emelet az valóban négy lépcsőnyi emeletet jelentene, azaz a negyedik emelet...

– Jesszusom.

Ránéztem Lorenre, majd vissza Rayre.

– Elment az eszed? – érdeklődött Ray. – Azt akarod, hogy felolvaszam a jogaid, hogy eszedbe jusson: bűnöző vagy, akit rajtacsíptünk? Mi a fene ütött beléd, Bernie?

– Pár perce érkeztem. És nem csináltam zajt.

– Akkor talán egy macska vert le egy növényt az állványról a szomszédos lakásban, mi pedig szerencsések vagyunk, és nyakon csíptünk téged. Véletlenül. Akkor is te vagy itt, meg mi, nem?

– De – igyekeztem bedobni legmegbánóbb mosolyom. – Mázlitok volt. De vastag vagyok.

– Vastag?

– Nagyon.

– Érdekes – mondta Ray.

– A portástól kaptátok a kulcsot?

– Aha. Fel akart velünk jönni, de mondtuk neki, hogy jobb, ha nem hagyja el az őrhelyét.

– Azaz rajtunk kívül senki sem tudja, hogy itt vagyunk, ugye?

A két zsarú egymásra nézett. Nagyon kontrasztosak voltak: Ray bejáratott, régi egyenruhájában, Loren meg ropogósan, frissen mosva és vasalva.

– Ez igaz – ismerte el. – És akkor mi van?

– Tessék?

– Ez jól jön nekünk, Bernie. Ránk fér egy kis elismerés. Rám meg Lorenre. Lehet, hogy még dicséretet is kapnánk érte.

– Na ne.

– Minden lehetséges.

– A fenéket lehetséges. Nem a saját kiváló nyomozómunkátoknak köszönhetően kaptatok el. Valaki felhívott benneteket. Ezért nem kaptok előléptetést.

A BETÖRŐ, AKI PARÓKÁT VISELT

– Ebben mintha igazad lenne – ismerte el Ray. – Mit szólsz, Loren?
– Nos – kezdte a fiatalabb zsuru, miközben a tenyeréhez verte gumibotját, s elgondolkodva az alsó ajkát harapdálta. A gumibot használt és megviselt volt, legalábbis az egyenruhájához képest. Az volt az érzésem, hogy nem a túl sok használattól, hanem inkább attól, hogy állandóan leejtette, és valószínűleg nem kínai szőnyegekre.

– Mennyire vagy vastag, Bernie?

Nem láttam értelmét az okoskodásnak. Minden esetben van nálam ezer dollár éppen erre a célra. Különös véletlen folytán a zsebemben lévő tíz darab százas pont a ma esti meló előlege volt. Ha az egészet odaadom kedves rendőrismerőseimnek, nullán vagyok. Na jó, mínuszban a taxiköltség meg az elpocsékolt órák miatt. De ennyi belefér.

– Ezer dollár.

Figyeltem Ray Kirschmann arcát. Szerintem többet akart kiszedni belőlem, de látta, hogy a maximumot mondom. És azt a tényt sem lehet tagadni, hogy az összeg kifejezetten jól hangzott, hisz csak ketten osztottak rajta.

– Ez vastag – ismerte el Ray. – És itt van nálad?

Elővettem a pénzt, és átnyújtottam neki. Átpörgette a bankókat, szemével számolva.

– És találtál itt valamit, Bernie? Mert ha azt jelentjük, hogy senkit nem találtunk itt, és a lakó betörésről tesz bejelentést, az nem tüntet fel minket túl jó színben.

Megvontam a vállam. – Azt is mondhatjátok, hogy eltűntem, mielőtt ti ideértetek – feleltem neki. – De erre nem kell felkészülni. Semmit nem találtam, Ray, amit érdemes lett volna ellopni. Épphogy ideértem, és az asztalon kívül semmihez sem nyúltam.

– Megmotozhatnánk – javasolta Loren. Rayvel ránéztünk, amitől Loren a szokásosnál is rózsaszínűbb lett. – Csak egy ötlet volt.

Megkérdeztem tőle, milyen jegyben született.

– Szűz.

– Az passzol a bikához.

– Mind a kettő földjegy – bólintott. – Sok stabilitás.

– Biztos vagyok benne.

LAWRENCE BLOCK

- Érdekel az asztrológia?
- Nem különösebben.
- Szerintem nagyon sokat elmond az emberről. Ray példának okáért vízöntő.
- Atyaisten – nyögött fel Ray. Ránézett a bankjegyekre, megvonta a vállát, összehajtotta őket, majd helyet talált nekik a zsebében. Loren csendes vágyódással figyelte Ray mozdulatsorát. Tudta, hogy később megkapja a részét, de mégis...
- Ray a körmét rágta. – Hogyan jutottál be, Bernie? A tűzlétrán?
- A bejárati ajtón.
- Beengedett az egyenruhás bohóc? Egytől egyig kiváló munkaerők.
- Ez egy nagy épület.
- Annyira nem nagy. Ennek ellenére látszik, hogy felkészültél a szerepre. Tisztos East Side-i polgár a jól vasalt ruháiban – mért végig. Én a West Side-on lakom, és rendszerint farmerben járok. – Gondolom, egy aktatáskát is hoztál magaddal.
- Azt nem, de ezt igen – mutattam a Bloomingdale's szatyorra.
- Még jobb. Akkor csak felveszed, és egyszerűen kísétálsz innen. Várj csak – állt meg. – *Mi* megyünk el először. Különben mi a fenéért lennénk itt fenn ilyen sokáig? De nehogy kalandozni kezdjenek az ujjaid a lakásban, világos?
- Nincs mit ellopnom – válaszoltam.
- Add a szavad, Bernie.
- Megálltam, hogy ne nevessek. – Szavamat adom – válaszoltam komolyan.
- Adj nekünk három percet, aztán tűnj el te is. De ne maradj tovább, Bernie.
- Nem fogok.
- Nos – mondta Ray, majd megfogta a kilincset, és éppen lenyomta volna, amikor Loren bejelentette, hogy végére kell mennie. – Pont most, Loren?
- Bernie? Hol van a fürdőszoba? – kérdezte Loren.
- Nálam nincs.
- Mi van?

A BETÖRŐ, AKI PARÓKÁT VISELT

– Eddig az íróasztalig jutottam, és nem tovább – mondtam. – Gondolom, a végének valahol hátul kell lennie.

Loren elindult megkeresni a fürdőt, míg Ray és én a fejünket ráztuk. Megkérdeztem tőle, mióta partnere Loren. – Túl régóta – felelte.

– Azt hiszem, értem.

– Nem rossz kölyök, Bernie.

– Rendesnek látszik.

– De olyan átkozottul ostoba. A hülye asztrológiás dumájától meg a falnak megyek. Szerinted van ebben a baromságban valami?

– Talán.

– De ha így is van, ki a fenét érdekel? És az kit érdekel, hogy a felesége bika? Csinos a nő, és kész. Ennyit elismerek. De ez a barom Loren bilincset akart rakni rád, amikor az elején kezét nyújtottál. Láttam az arcán, hogy meg is tenné.

– Volt egy ilyen érzésem.

– Egy a szerencse: lehet beszélni a fejével. Előtte egy ökröt osztottak be mellém. Azt sem tudtam, mihez kezdjek a becsületes marhájával. Még a kávéját is kifizette. Aztán jött Loren. Neki legalább van annyi esze, hogy ha valaki pénzt rak a kezébe, tudja, milyen szorosan tartsa a markát.

– És ezért legyünk hálásak.

– Én is ezt mondom. Megszerette az extrapénzt. Vagy inkább a felesége, aki azonnal el is költi, ahogy Loren hazaviszi. Szerinted ennek van köze ahhoz, hogy a nő bika?

– Ezt Lorentól kellene megkérdezni.

– Még meg is mondaná. De az ember sok butaságot hajlandó elviselni, ha az meggyőzőhetőséggel párosul. Loren hajlik a jó szóra, ezt el kell ismernem. Remélem, egyszer nem öli meg magát azzal a gumibottal. Rossz nézni, ahogy a tenyerét veri vele, aztán lépten-nyomon leejti. Bernie? Vedd le a kesztyűt.

– Hogyan?

– A gumikesztyű. Nem így akarsz kimenni, ugye?

– Nem – feleltem, és lerántottam a kezemről. Valahol a lakás belsejében Loren köhögött, és belerúgott valamibe. – Egy profi és az ő felsze-

LAWRENCE BLOCK

relése – mondta Ray. – Ha rajtam múlna, én csak profikkal kezdenék, mint amilyen te is vagy, Bernie. Még akkor is, ha ma este le kellett volna csuknunk téged. Igaz, egy fillért sem keresek, de legalább akkor is egy profival lett volna dolgom.

Loren valahol lehúzta a vécét. Szerettem volna ránézni az órára, de megálltam.

– Neked ez a természetes – folytatta Ray. – Tudod, mire gondolok? A mai estére, ahogy bejöttünk az ajtón. Gőzöm sem volt, mit találunk a másik oldalán.

– Ismerem az érzést – feleltem, és elkezdtem keresni a szatyromat. Ray azonban olyan meredten bámult az egyik ajtó irányába, hogy én is odafordultam. Loren állt ott, szája olyan szélesre kerekedett, mint a Lincoln alagút. Arca fehér volt, mint a mész.

– A... a... – dadogta. – A hálószobában! – Aztán egy lélegzettel folytatta. – Jövök vissza a vécéről, és rossz irányba fordulok, és bemegyek a hálószobába, a pasi meg ott van, halott. Ott van a halott pali, rettenetesen összeverve, vér mindenütt, meleg vér, a pasi még mindig meleg, és én még soha az életben nem láttam ilyet. Istenem, tudtam, hogy soha nem lehet megbízni egy ikerben, mert állandóan hazudnak, ó istenem...

Majd odahányt a szőnyegre. Arra, amelyik könnyen lehet, hogy bokharai volt.

Rayvel egymásra néztünk. Loren lassan összecsuklott.

Ennyit a professzionalizmusról. Mind a ketten elvesztettük az eszünket. Ray csak állt ott széteső arccal, nem nyúlt a pisztolyáért, de felém sem, meg sem mozdult, csak állt ott a lúdtalpain, és nem moccant. Az én reakcióm azonban olyan volt, amilyenről egyikőnk sem gondolta, hogy képes lennék rá.

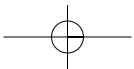
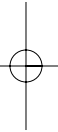
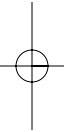
Ráugrottam Rayre. Ő csak állt tátott szájjal, túl meglepetten ahhoz, hogy reagáljon. Ráugrottam, majd amikor eldőlt, kirohantam a lakásból anélkül, hogy visszafordultam volna. Igen, elfutottam. Abból nem lehet nagy baj. Keresztül az ajtón, le a lépcsőn, örült tempóban rohantam le három emeletet, és olyan veszettül futottam keresztül a hallon, amihez képest a *nyaktörő* csigalassúságú.

A BETÖRŐ, AKI PARÓKÁT VISELT

A portás kötelességtudóan kinyitotta nekem az ajtót. – Karácsonykor nem felejtkezem el magáról! – kiáltottam neki, s választ nem várva rohantam tovább.

HÁROM

Még szerencse, hogy kevesen voltak a járdán. Különben feldöntöttem volna valakit. Sikerült elképesztő vágásban eljutnom a Második sugárút sarkára, ahol kénytelen voltam megállni, és abbahagyni a pánikolást. Egyfelől már nem kaptam levegőt, másfelől pedig át kellett gondolnom a történeteket. Senki sem üldözött, így az eszetlen rohanást gyorstempójú sétára cseréltem. Egy rohanó ember még New Yorkban is feltűnő. Könnyen lehet, hogy a járókelők semmit nem tesznek, és továbbcsiklik a tekintetük, de engem roppantul idegesít, ha bámulnak.

Másfél háztömbnyi gyors séta után kinyújtottam a kezem, amire felfigyelt egy dél felé haladó taxi. Miután megadtam neki a címem, néhány sarkon befordult, hogy észak felé tájolja magát, de addigra meggondoltam magam. A lakásom egy viszonylag új építésű apartmanház tetején fészkel a West End és a Hetvenegyedik utca sarkán, ahonnét kevésbé felhős napokon (mert vannak ilyenek), tisztán láthatom a World Trade Centert és New Jersey keleti részét. A lakásom tökéletes menedéket nyújt a nagyváros nyűgétől, ezért is mondtam a sofőrnek automatikusan ezt a címet.

De ez volt a legelső hely, ahol Ray Kirschmann és társai keresnek. Csak fel kellett ütniük a telefonkönyvet.

Kicsit lejjebb csúsztam az ülésen, és ingzsebemhez nyúltam, keresve azt a doboz cigarettát, amely már évek óta nem volt ott. Ám ha, mondjuk, a Keleti Hatvanhetedik utcán lagnék, akkor egy zöld bőrfotelben ülhetnék, és a pipámból gondtalanul verhetném ki a hamut az ólomkristály hamutartómba. De a dolgok jelenlegi állása szerint...

Nyugalom, Bernard! Gondolkozz!

Számos dolgon kellett eltűnődnöm. Elsőként azon, hogy ki investált ezer dollárt abba, hogy rám kenjen egy gyilkosságot, illetve, hogy miért engem választott a valahonnét ismerősnek tűnő kövérkés ember erre a feladatra. De nem nagyon volt időm ilyen hosszú távú kérdések meg-

A BETÖRŐ, AKI PARÓKÁT VISELT

válaszolására. Szerencsém volt: az egyik zsarú lezserül kidobta a tacsot, míg a másik szinte ledermedt, én meg szokatlanul gyorsan tudtam cselekedni. Ezzel egy kis előnyhöz jutottam, de ez nem lehetett több pár percnél. Ha nem figyelek, már mögöttem loholnak.

El kellett tűnnöm. Nyomtalanul. Leráztam az engem üldöző kopókat, és csak rajtam múlik, hogy milyen gyorsan tudok eltűnni valamelyik rókalyukba, mielőtt megint szagot fognak. (Nem voltam különösebben lelkes, hogy csupa olyan kifejezés jutott az eszembe, ami a rókavadászattal kapcsolatos.)

Elhessegettem a gondolatot, és megpróbáltam a feladatra koncentrálni. A lakásom szóba sem jöhetett; órákon belül hemzsegni fog a zsaruktól. Egy rejtkehely kellett, biztonságos és csendes, aminek van négy fala és egy plafonja. Egy olyan helyre volt szükségem, ahol senki sem sejti, ki és mi vagyok, és mi a fenét csinálok ott, egy hely, ahol nem tudnak sem rám találni, sem megfigyelni. És persze New Yorkban kellett maradnom, hisz ez az otthonom, így szükség esetén kihasználhatom a hazai pálya előnyét.

Egy barátom lakása.

A taxi komótosan haladt észak felé, míg én számba vettem barátaimat és ismerőseimet, hogy a végén arra jussak: egy sincs, akihez ilyen körülmények között beugorhatnék. A problémám az volt, hogy mindig is igyekeztem távol tartani magam a rossz társaságtól. A börtön falain kívül – érdekes módon jobban szeretek kívül lenni, mint belül – soha nem tartottam a kapcsolatot más betörőkkel, tolvajokkal, svindlerekkel, és egyéb rosszéletű bűnözőkkel. Amikor az ember akaratán kívül kénytelen bizonyos falakon és rácsokon belül maradni, akkor a lehetőségei korlátozottak. De ha ezen korlátozó körülmény nem áll fenn, akkor igyekszem olyanokkal kapcsolatot tartani, akik ha nem is a becsület szobrai, de mondjuk: nincs priuszuk. Lehet, hogy az ismeretségi körömbé tartozók néha úgy használják munkaadójuk irodai felszerelését, mint a sajátjukat, vagy egészen kreatív módon vallják be az adójukat, netalán a kukába vágják a tilos parkolásért járó cetliket, esetleg néhány törvényt a kellenél szabadabban értelmeznek... De, amennyire tudom, egyikőjük sem börtöntöltelék, s amennyire ők tudják, én sem vagyok az.

LAWRENCE BLOCK

Talán nem túl vaskos a meglepetés, hogy nincs túl sok közeli barátom. Mivel senkinek nem árulom el, mivel is foglalkozom, ez gátat szab egy barátság lehetséges őszinteségének. Vannak haverok, akikkel sakkozom, másokkal meg pókerezem. Vannak, akikkel szívesen megnézek egy bunyót vagy kosármeccset. Vannak nők, akikkel együtt vacsorázom, elmegyek színházba vagy meghallgatok egy koncertet, néhányukkal még a párnámat is megosztom. De nagyon régen volt, hogy egy férfit valóban barátomnak hívhattam volna, s körülbelül ugyanennyi ideje vannak nőismerőseim is egy állandó partner helyett. Az elidegenedés modern betegség, amelyet csak súlyosbít egy visszavonult életet élő betörő magányos természete.

Ezt eddig még soha nem bántam meg igazán, kivéve azokat a ritkán előforduló rossz éjszakákat, amilyenek mindenkinek vannak az életében: az embernek nincs más társasága, csak a sajátja, és ez a legrosszabb, ráadásul nincs senki a világon, akit felhívhatna hajnali háromkor. Ez pedig azt jelenti, hogy senkit nem kérhetek meg arra, hogy elrejtсен. De még ha lenne is valaki, azzal se mennék sokra, mert a lakásom után legközelebb nála kopogtatnának a zsaruk.

Problémák...

– Akarja, hogy megforduljak?

A sofőr hangja riasztott fel borús gondolataimból. Lehúzódtott a járda-szegélyhez, és a gyilkos hajlamú utasok ellen védelmet nyújtó, átlátszó műanyagon keresztül pislogott rám. – ‘Etvényegedik és ‘Est End sarka – jelentette be. – Ezen az oldalon akar kiszállni, vagy a másikon? Ostobán pislogtam rá, felhajtottam a gallérom, és lejjebb csúsztam az ülésen.

– Akarja, hogy visszaforduljak? – kérdezte a sofőr türelmesen.

– Minden körülmények között.

– Ez azt jelenti, hogy „igen”?

– Azt.

Várt egy kicsit, míg a forgalom megritkult, majd a klasszikus szabálytalan megfordulást alkalmazva lefékezett a házam előtt. Van még annyi időm, hogy felrohanjak, és magamhoz vegyek némi pénzt meg ruhát? Egy szempillantás alatt el is tűnnék...

Nem.

A BETÖRŐ, AKI PARÓKÁT VISELT

A sofőr éppen nyúlt, hogy lecsapja a taxiórát, amikor rászóltam. – Várjon! Menjen tovább.

A keze úgy lebegett a taxióra felett, mint egy kolibri egy trópusi virágnál. Végül nem csapta le az órát, hanem hátrafordult, és kérdően rám nézett: – Menjek tovább?

– Bizony.

– Nem szeret itt?

– Régebben szebb volt.

Annak a bennszülött New York-inak a pillantásával nézett rám, aki pontosan tudja: megint egy elmebeteggel hozta össze jó sorsa. – Tőlem – vont vállat.

– Már semmi sem a régi – folytattam. – Ez a környék is lepusztult.

– Jesszusom – sóhajtott a sofőr, majd lassan elindult. – Hadd mondjam meg magának, ez itten semmi. Látnia kéne, én hol élek. Fenn, a Bronxban. Nem tudom, ismeri-e a Bronxot. Szóval ha hallani akar egy igazán lepusztult környékről...

Mindent megtudtam egy igazán lepusztult környékről, amit lehetett, mert bőven volt időnk, mire elértük Manhattan nyugati szélét. A legjobban azt élveztem a beszélgetésben, hogy olyan kiszámítható volt. Nem kellett figyelnem rá. Szabadon gondolkodhattam, mert a sofőr teljesen elégedett volt néhány jól elhelyezett „nahát”-tal, „nem mondja”-val, és „bizony-bizony”-nyal.

A felemelő társalgás közben átfuttattam az agyamon összes barátomat. A meg nem értett sakkzszeniket, a *most-csak-rossz-lapjaim-voltak* pókerbajnokokokat, a felfedezésre váró kosarasokat. Az ivócimborákat. Azon hölgyek aggasztóan rövid listáját, akikkel a közelmúltban az időt múltattam.

Rodney Hart.

Rodney Hart!

A neve úgy robbant be az agyamba, mint vasárnapi délutánon az eltévedt kosárlabda egy nyugdíjas házaspár ablakán. A magas és sovány Rodney, tekintélyt parancsoló szemöldökkel és hosszú orral, valamint ideges orrcimpákkal, amelyek észrevehetően remegni kezdtek, amikor egy párnál jobb lapjai voltak. Úgy másfél éve ismertem meg egy póker-

LAWRENCE BLOCK

asztal mellett. Azóta egész pontosan kétszer találkoztunk a zöld posztón kívül: egyszer egy bárban a Village-ben, ahol véletlenül futottunk össze, és megittunk pár sört, másodszor meg egy színházban a Broadwayn, ahol Rodney majdnem főszerepet játszott egy darabban, én meg egy fiatal hölgyvel voltam, és azt reméltem, hogy ha a színpalak mögé viszem, és bemutatom Rodneynek, akkor kellőképpen le lesz nyűgözve. (Mondanom sem kell: nem jött össze a dolog.)

A jó öreg Rodney!

Jogos a kérdés: mi is olyan csodálatos Rodneyvel kapcsolatban? Először is, tudtam, hogy egyedül él. Másodszor, Rodney most nem volt otthon, és nem is lesz még pár hónapig. Valamikor a múlt héten megjelent a szokásos pókerpartin, hogy bejelentse: egy ideig nem lesz kit megkopasztanunk. Aláírt egy szerződést egy szintársulattal, és hónapokig a *Ketten a tengeren* előadásával turnézik, és viszi el a Broadway kultúraértelmezését a provinciákban sínylődőknek. Még azt is elkottyantotta, hogy nem adja ki a lakását, amíg távol van. – Nem éri meg – mondta. – Évek óta itt élek, és havi kemény kilencven dolcsit fizetek érte. A főbérelő még csak lakbért sem hajlandó emelni. Ha hiszitek, ha nem, szereti a színészeket. Az állandó nyüzsgést. Megőrül érte. Mindegy, nekem megéri az a havi kilencven dolcsi, hogy valami hülye ne aludjon az ágyamban vagy üljön a végémmre.

Vagy úgy.

Rodney nem tudta, de az a hülye, aki a színes lepedői közt édesen szuszog, és elégedetten trónol a fajanszán, nem lesz más, mint Bernie Rhodenbarr. És még csak nem is fizetek neki havi kilencven dollárt, hogy ilyen kiváltságos életben legyen részem.

De hol a fenében lakik Rodney?

Úgy emlékeztem, valahol a Village-ben, és gyorsan eldöntöttem: amíg ebben a taxiban ülök, nem is kell többet tudnom. Ugyanis ezt az utat sikerült olyan emlékezetessé tennem a taxis számára, hogy amikor az újságok tele lesznek a képpemmel, akkor a sofőr egyszer az életben képes lesz összeadni kettőt meg kettőt, és az a négy nem szeretnék én lenni.

– Itt jó lesz – mondtam neki.

– Itt?